

Wtorek, 18 maja 2010 r.

## **Spójność polityki UE na rzecz rozwoju i „koncepcja oficjalnej pomocy rozwojowej plus”**

P7\_TA(2010)0174

### **Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie spójności polityki UE na rzecz rozwoju i koncepcji rozszerzonej oficjalnej pomocy rozwojowej (2009/2218(INI))**

(2011/C 161 E/07)

*Parlament Europejski,*

- uwzględniając art. 9 i art. 35 wspólnego oświadczenia Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus europejski” <sup>(1)</sup>,
- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności art. 21 ust. 2, który określa zasady i cele Unii w obszarze stosunków międzynarodowych, jak również art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Traktat z Lizbony), który potwierdza, że przy realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju,
- uwzględniając art. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Traktatu z Lizbony), który potwierdza, że UE zapewnia spójność swoich poszczególnych polityk i działań, biorąc pod uwagę wszystkie swoje cele,
- uwzględniając art.12 umowy o partnerstwie AKP-WE (umowa z Kotonu),
- uwzględniając wspólną strategię Afryka-UE przyjętą w Lizbonie w grudniu 2007 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Spójność polityki na rzecz rozwoju: przyspieszanie postępu w osiągnięciu Milenijnych Celów Rozwoju” (COM(2005)0134 – SEC(2005)0455),
- uwzględniając pierwsze dwuletnie sprawozdanie UE na temat spójności polityki na rzecz rozwoju (COM(2007)0545) i dołączony do niego dokument roboczy służb Komisji (SEC(2007)1202),
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady, zatytułowany „Wspólnotowy kodeks postępowania w sprawie podziału pracy w polityce rozwoju” (COM(2007)0072),
- uwzględniając sprawozdanie UE z 2009 r. na temat spójności polityki na rzecz rozwoju (COM(2009)0461 wersja ostateczna) i dołączony do niego dokument roboczy służb Komisji (SEC(2009)1137),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Spójność polityki na rzecz rozwoju – stworzenie ram politycznych dla podejścia obejmującego całą UE” (COM(2009)0458),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Policy Coherence for Development Work Programme” (Spójność polityki na rzecz rozwoju - program prac) (SEC(2010)0421 wersja ostateczna) dołączony do komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów,

<sup>(1)</sup> Dz.U. C 46, z 24.2.2006, s. 1.

**Wtorek, 18 maja 2010 r.**

- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Plan działania UE w dwunastu punktach na rzecz wspierania milenijnych celów rozwoju” (COM(2010)0159),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Wsparcie krajów rozwijających się w pokonywaniu kryzysu” (COM(2009)0160),
- uwzględniając zieloną księgę Komisji dotyczącą reformy wspólnej polityki rybołówstwa (COM(2009)0163),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie zielonej księgi Komisji dotyczącej reformy wspólnej polityki rybołówstwa <sup>(1)</sup>,
- uwzględniając swoją rezolucję legislacyjną z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek, a w szczególności załącznik I <sup>(2)</sup> do tej rezolucji,
- uwzględniając konkluzje Rady ds. rolnictwa i rybołówstwa z dni 21-22 grudnia 2004 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 24 maja 2005 r. w sprawie przyspieszenia postępu w realizacji milenijnych celów rozwoju,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 17 października 2006 r. w sprawie uwzględniania kwestii rozwoju w procedurach decyzyjnych Rady,
- uwzględniając ust. 49 konkluzji prezydencji Rady Europejskiej w dniach 14 i 15 grudnia 2006 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dni 19-20 listopada 2007 r. w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju,
- uwzględniając ust. 61 konkluzji prezydencji Rady Europejskiej w dniach 19 i 20 czerwca 2008 r.,
- uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych w dniu 18 maja 2009 r. na temat wspierania krajów rozwijających się w pokonywaniu kryzysu,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju oraz w sprawie ram działania na rzecz skuteczności pomocy,
- uwzględniając dokument strategiczny OECD z 1996 r. pt. „Shaping the 21st Century: the Contributions of Development Cooperation” oraz deklarację ministerialną OECD z 2002 r. pt. „Action for a Shared Development Agenda” oraz jej raport z 2008 r. zatytułowany „Building Blocks for Policy Coherence for Development”,
- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy oraz plan działania z Akry,
- uwzględniając deklarację ministerialną w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju przyjętą przez OECD w dniu 4 czerwca 2008 r.,

<sup>(1)</sup> Teksty przyjęte, P7\_TA(2010)0039.

<sup>(2)</sup> Teksty przyjęte, P6\_TA(2009)0325.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z 2000 r. oraz ósmy milenijny cel rozwoju,
- uwzględniając spotkanie ministerialne WTO w listopadzie 2001 r. i porozumienie z Monterrey z 2002 r.,
- uwzględniając światowy szczyt w sprawie zrównoważonego rozwoju w 2002 r. i rezolucję przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne w ramach światowego szczytu w 2005 r.,
- uwzględniając rezolucję w sprawie roli umowy o partnerstwie z Kotonu w radzeniu sobie z kryzysem żywnościowym i finansowym w krajach AKP przyjętą podczas 17. spotkania Wspólnego Zgromadzenia AKP-UE <sup>(1)</sup>, które odbyło się w Pradze w dniach 4-9 kwietnia 2009 r.,
- uwzględniając rezolucje oparte na sprawozdaniach Komisji Rozwoju: rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie wpływu umów o partnerstwie gospodarczym na rozwój <sup>(2)</sup>; rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie uwzględnienia zasady zrównoważonego rozwoju w polityce współpracy na rzecz rozwoju <sup>(3)</sup>; rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2007 r. w sprawie stanu stosunków między UE a Afryką <sup>(4)</sup>; rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju oraz skutków eksploatacji przez UE określonych biologicznych zasobów naturalnych dla rozwoju Afryki Zachodniej <sup>(5)</sup>; rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 29 listopada 2007 r. w sprawie komunikatu „Wspieranie rozwoju rolnictwa w Afryce” – wniosek w sprawie rozwoju rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce <sup>(6)</sup> oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z deklaracją paryską z 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy <sup>(7)</sup>,
- uwzględniając rezolucje oparte na sprawozdaniach Komisji Handlu Międzynarodowego: rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie pomocy UE na rzecz handlu <sup>(8)</sup> oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie handlu i ubóstwa: wyznaczenie kierunków polityki handlowej w celu zmaksymalizowania wkładu handlu w zwalczaniu ubóstwa <sup>(9)</sup>,
- uwzględniając opublikowane przez CONCORD w 2009 r. sprawozdanie pt. „Spotlight on Policy Coherence”,
- uwzględniając analizę ActionAid z 2003 r. pt. „Policy (in)coherence in European Union support to developing countries: a three country case study”,
- uwzględniając analizę Guido Ashoffa z 2006 r. pt. „Enhancing policy coherence for development: conceptual issues, institutional approaches and lessons from comparative evidence”,
- uwzględniając sprawozdanie z 2007 r. przygotowane przez Europejskie Centrum Zarządzania Polityką Rozwoju pt. „The EU institutions & Member States’ mechanisms for promoting policy coherence for development: final report”,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0140/2010),

<sup>(1)</sup> ACP-EU/100.568/09/fin.

<sup>(2)</sup> Dz.U. C 292E z 1.12.2006, s. 121.

<sup>(3)</sup> Dz.U. C 250E z 25.10.2007, s. 77.

<sup>(4)</sup> Dz.U. C 263E z 16.10.2008, s. 633.

<sup>(5)</sup> Dz.U. C 286E z 27.11.2009, s. 5.

<sup>(6)</sup> Dz.U. C 297E z 20.11.2008, s. 201.

<sup>(7)</sup> Dz.U. C 279E z 19.11.2009, s. 100.

<sup>(8)</sup> Dz.U. C 102E z 24.4.2008, s. 291.

<sup>(9)</sup> Dz.U. C 298E z 8.12.2006, s. 261.

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- A. mając na uwadze, że OECD zaproponowała następujące określenie pojęcia spójności polityki na rzecz rozwoju (PCD): „działanie w celu zapewnienia, że cele i efekty rządowej polityki rozwoju nie są podważane innymi politykami stosowanymi przez ten rząd, które mają wpływ na państwa rozwijające się, a także, że te inne polityki, jeśli to tylko możliwe, wspierają cele rozwoju” <sup>(1)</sup> mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała koncepcję spójności polityki na rzecz rozwoju, której celem jest uzyskanie efektu synergii między obszarami polityki UE oraz że brak działań politycznych w tym kierunku może mieć negatywny wpływ na oczekiwany wynik współpracy na rzecz rozwoju,
- B. przypominając, że Unia Europejska zobowiązała się do podjęcia działań sprzyjających spójności polityki na rzecz rozwoju, zgodnie z konkluzjami przyjętymi przez Radę Europejską w 2005 r. <sup>(2)</sup>,
- C. mając na uwadze, że istnieje różnica między spójnością polityk (unikaniem sprzeczności między różnymi obszarami polityki zewnętrznej) a spójnością na rzecz rozwoju (zobowiązaniem, że we wszystkich politykach UE, które mają wpływ na kraje rozwijające się, zostaną uwzględnione cele dotyczące rozwoju),
- D. mając na uwadze, że art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ustanawia zmniejszenie, a w dłuższej perspektywie likwidację ubóstwa głównym celem polityki UE na rzecz rozwoju, oraz mając na uwadze, że spójność polityki na rzecz rozwoju działa na korzyść celów unijnej współpracy na rzecz rozwoju za pomocą wszystkich swoich strategii politycznych,
- E. mając na uwadze, że w unijnej polityce handlowej, rolnej, w zakresie rybołówstwa, klimatycznej, w zakresie praw własności intelektualnej, migracyjnej, finansowej, oraz w zakresie broni i surowców zaobserwować można wyraźny brak spójności, a spójność polityki na rzecz rozwoju może prowadzić do zmniejszenia ubóstwa poprzez znalezienie podstawowych synergii wśród polityk UE,
- F. mając na uwadze, że tym co stanowi przeszkodę w spójności polityki na rzecz rozwoju jest brak wsparcia politycznego, niejasne pełnomocnictwa polityczne, niewystarczające zasoby, brak skutecznych instrumentów i wskaźników kontroli, a także brak priorytetowego traktowania spójności polityki na rzecz rozwoju w przypadku konfliktu interesów,
- G. mając na uwadze, że wsparcie finansowe udzielone przez Unię w ramach umów o partnerstwie w dziedzinie połowów nie przyczyniło się do umocnienia polityki rybołówstwa państw partnerskich, w dużej mierze z powodu braku nadzoru nad realizacją przedmiotowych umów, wolnego tempa dostarczania pomocy, a nawet czasami niewykorzystania tej pomocy,
- H. mając na uwadze, że pierwszy milenijny cel rozwoju ma na celu zmniejszenie do 2015 r. liczby osób głodujących o połowę, ale że każdego dnia głoduje prawie miliard osób, podczas gdy na świecie produkuje się wystarczająco dużo żywności, aby zaspokoić potrzeby wszystkich ludzi,
- I. mając na uwadze, że unijne dotacje wywozowe dotyczące europejskich produktów rolnych mają katastrofalny wpływ na bezpieczeństwo żywnościowe i rozwój trwałego rolnictwa w krajach rozwijających się,
- J. mając na uwadze, że UE jest zaangażowana w realizację wyznaczonego przez ONZ celu przeznaczenia 0,7 % dochodu narodowego brutto (DNB) na oficjalną pomoc rozwojową (ODA) do 2015 r., a tymczasowym celem dla całej UE jest 0,56 % do 2010 r.,
- K. mając na uwadze wydaną w listopadzie 2008 r. przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej decyzję, zgodnie z którą Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) musi w swoich działaniach prowadzonych w krajach rozwijających się nadawać pierwszorzędne znaczenie rozwojowi, na drugim miejscu stawiając cele gospodarcze lub polityczne,
- L. mając na uwadze kryzys, który udowodnił, że oficjalna pomoc rozwojowa jest jedynym środkiem mogącym zapewnić najbardziej potrzebującym państwom pomoc rozwojową w bardziej przewidywalny i wiarygodny sposób niż inne przepływy finansowe,

<sup>(1)</sup> „Spójność polityki na rzecz rozwoju: podejścia instytucjonalne: warsztaty techniczne”: warsztaty techniczne” warsztaty OECD w Paryżu, 13 października 2003 r.

<sup>(2)</sup> Art. 35 Wspólnego oświadczenia Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus europejski” (2006/C 46/01).

Wtorek, 18 maja 2010 r.

- M. mając na uwadze szereg badań, które wykazały, że około 900 miliardów euro przepływów finansowych rocznie jest wyprowadzanych w nielegalny sposób z krajów rozwijających się, co znacząco ogranicza dochody fiskalne tych krajów, a w konsekwencji ich możliwości samodzielnego rozwoju,
1. z zadowoleniem przyjmuje wzmożoną uwagę i zaangażowanie na rzecz spójności polityki na rzecz rozwoju ze strony Komisji, Rady i państw członkowskich, co widoczne było w dwuletnich sprawozdaniach;
  2. potwierdza swe własne zaangażowanie na rzecz zwiększenia spójności polityki na rzecz rozwoju w UE i w działalności parlamentarnej;
  3. podkreśla, że Unia Europejska jest zdecydowanie największym podmiotem udzielającym pomocy na świecie (pomoc udzielana przez UE wzrosła w 2008 r. do 49 mld euro, co stanowi 0,40 % DNB) oraz że oczekuje się, iż w 2010 r. kwoty pomocy zwiększą się do 69 mld euro, tak aby spełnić wspólną obietnicę przeznaczania 0,56 % DNB UE, jaką złożono na szczycie G8 w Gleneagles w 2005 r.; zauważa, że w ten sposób na cele rozwoju przekazano by dodatkowe 20 mld euro;
  4. przypomina o przyjęciu w październiku 2007 r. strategii UE w sprawie pomocy na rzecz wymiany handlowej, w ramach której podjęto zobowiązanie do zwiększenia zbiorowej pomocy UE dotyczącej handlu do 2 mld euro rocznie do roku 2010 (1 mld euro od Wspólnoty, 1 mld euro od państw członkowskich);
  5. wzywa kraje rozwijające się, zwłaszcza kraje korzystające z pomocy UE, żeby zagwarantowały dobre rządy we wszystkich sprawach publicznych, a zwłaszcza w zarządzaniu otrzymywaną pomocą, oraz wzywa Komisję, żeby podjęła kroki niezbędne do zapewnienia przejrzystej i skutecznej realizacji pomocy;
  6. z zadowoleniem przyjmuje program prac na lata 2010 - 2013 dotyczący spójności polityki na rzecz rozwoju oraz przyznaje mu funkcję systemu wczesnego ostrzegania dla przyszłych inicjatyw politycznych; przyjmuje również z zadowoleniem wzajemne powiązania pomiędzy różnymi obszarami polityki;
  7. Przypomina o odpowiedzialności Unii Europejskiej w zakresie uwzględniania interesów krajów rozwijających się i ich obywateli;
  8. uważa, że wszystkie obszary polityki UE o wymiarze zewnętrznym muszą być projektowane tak, aby wspierać zwalczanie ubóstwa, osiąganie milenijnych celów rozwoju, promowanie praw człowieka, w tym równouprawnienie, prawa socjalne, ekonomiczne i z zakresu ochrony środowiska, a nie pozostawać z nimi w sprzeczności;
  9. podkreśla, że istnieje potrzeba uwzględniania odpowiednich aspektów spójności polityki na rzecz rozwoju w dwustronnych i regionalnych umowach handlowych oraz wielostronnych umowach handlowych, które są trwale zakorzenione w systemie zasad WTO, oraz w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby aktywnie współpracowały ze wszystkimi innymi odpowiednimi partnerami w ramach WTO, którzy mogą przyczynić się do osiągnięcia w najbliższej przyszłości rezultatów rundy dauhańskiej, które będą zrównoważone, ambitne i nakierowane na rozwój;
  10. podkreśla fakt, że tzw. kwestie singapurskie, takie jak liberalizacja usług, inwestycje, zamówienia rządowe, wprowadzenie zasad konkurencji i bardziej zdecydowane egzekwowanie praw własności intelektualnej, nie służą celowi, jakim jest realizacja ośmiu milenijnych celów rozwoju;
  11. usilnie zwraca się do Unii Europejskiej, państw członkowskich i EBI o objęcie przywództwa w tej dziedzinie oraz o zmniejszenie atrakcyjności inwestycji realizowanych za pośrednictwem rajów podatkowych poprzez przyjęcie zasad dotyczących zamówień publicznych i przyznawania środków publicznych, zakazujących wszystkim przedsiębiorstwom, bankom i innym instytucjom zarejestrowanym w rajach podatkowych korzystania ze środków publicznych; w związku z powyższym wzywa Komisję i państwa członkowskie do wykorzystania przeglądu śródkresowego zagranicznej działalności kredytowej EBI do rzeczywistej poprawy zdolności tej instytucji do oceniania pożyczkobiorców oraz do zapewnienia, że inwestycje w krajach rozwijających przyczynią się do skutecznej likwidacji ubóstwa; za pomocą rocznych sprawozdań na temat poczynionych przez nie postępów;
  12. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dokonania ogólnej oceny umów w sprawie połowów zawartych z krajami trzecimi, celem zapewnienia całkowitej spójności polityki zewnętrznej Unii w dziedzinie rybołówstwa z polityką rozwoju, przy jednoczesnym zwiększeniu zdolności krajów partnerskich UE do zapewniania zrównoważonego rybołówstwa na ich wodach i dzięki temu poprawy bezpieczeństwa żywnościowego i zwiększenia lokalnego zatrudnienia w tym sektorze;

**Wtorek, 18 maja 2010 r.**

13. przypomina, że dostęp UE do zasobów rybnych w krajach trzecich nie powinien w żaden sposób stać się warunkiem udzielenia tym krajom pomocy na rzecz rozwoju;
14. usilnie zwraca się do Komisji o włączenie do umów o partnerstwie w dziedzinie połowów, poza klauzulami społecznymi, klauzul dotyczących praw człowieka, tak aby umożliwić Unii Europejskiej ich egzekwowanie w przypadku naruszeń praw człowieka w krajach trzecich będących sygnatariuszami tych umów;
15. przypomina, że 75 % ubogiej ludności świata mieszka na obszarach wiejskich, ale na rolnictwo przeznaczają się tylko 4 % ODA; dlatego wzywa Komisję, państwa członkowskie i kraje rozwijające się, aby rolnictwo stało się kluczową kwestią w ramach prowadzonej przez nie działań na rzecz rozwoju;
16. jest zaniepokojony negatywnym wpływem wywieranym na rozwój w krajach trzecich przez instytucje finansowe zajmujące się głównie organizowaniem unikania płacenia podatków; wobec powyższego zwraca się do Komisji o zacieśnienie współpracy w dziedzinie polityki podatkowej, w szczególności z państwami wymienionymi w załączniku 1 do wniosku legislacyjnego z dnia 24 kwietnia 2009 r. (A6-0244/2009), które korzystają z europejskich funduszy rozwoju;
17. z zadowoleniem przyjmuje zalecenie zawarte w konkluzjach z posiedzenia Rady w dniu 14 maja 2008 r., w sprawie zamieszczania w umowach handlowych klauzuli dotyczącej dobrego zarządzania sprawami podatkowymi, ponieważ jest to pierwszy krok w walce z przepisami i praktykami podatkowymi, które sprzyjają unikaniu płacenia podatków i oszustwom podatkowym; zwraca się do Komisji o natychmiastowe dołączenie takiej klauzuli do negocjacji dotyczących przyszłych umów handlowych;
18. wzywa Komisję i kraje AKP do dalszego dialogu w sprawie migracji celem wzmocnienia i uproszczenia zasad migracji wahadłowej dzięki przyznawaniu wiz wahadłowych; podkreśla, że poszanowanie praw człowieka i sprawiedliwe traktowanie obywateli krajów AKP jest poważnie zagrożone z powodu zawierania dwustronnych umów o readmisji z krajami tranzytowymi w kontekście eksternalizacji zarządzania migracją przez Europę, a takie działanie nie zapewnia poszanowania praw migrantów i może skutkować „falami” readmisji, które zagrażają ludzkiemu życiu i bezpieczeństwu;
19. wzywa Radę do szybkiego osiągnięcia pełnego porozumienia w kwestii wniosku dotyczącego zmiany dyrektywy w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności, w szczególności w odniesieniu do państw wymienionych w załączniku 1 do wyżej wymienionego wniosku legislacyjnego, które korzystają z europejskich funduszy rozwoju;
20. podkreśla konieczność włączenia EFR, będącego najważniejszym instrumentem UE finansującym współpracę na rzecz rozwoju, w ramy spójności polityki na rzecz rozwoju; potwierdza swoje poparcie dla pełnej budżetyzacji EFR w ramach demokratycznej kontroli parlamentarnej i przejrzystości w jej realizacji, biorąc szczególnie pod uwagę rosnące znaczenie realizacji polityki rozwoju UE tworzących konkretne ułatwienia (jak w przypadku strategii UE - Afryka);
21. zwraca się do Komisji nie tylko o monitorowanie celów związanych ze wzrostem gospodarczym, ale także o zwrócenie szczególnej uwagi na kwestię niwelowania nierówności w podziale dochodów zarówno w obrębie poszczególnych krajów rozwijających się, jak również na szczeblu globalnym; Szczególną uwagę należy zwrócić na wzmocnienie procesów uczestnictwa w trwałym samorozwoju poprzez różne formy spółdzielczości oraz metody PRA (Participatory Reflection and Action), opierające się na zgodzie i udziale społeczności lokalnych, które zapewnią stosowanie skuteczniejszych modeli organizacyjnych przynoszących trwalsze rezultaty i podkreślą znaczenie gospodarki społecznej dla rozwoju;
22. wzywa Komisję do podjęcia działań w zakresie pomocy na rzecz rozwoju, które w kontekście kryzysu finansowego i jego skutków mogą zapobiec wzmożeniu poczucia braku bezpieczeństwa i konfliktowości, niestabilności politycznej oraz gospodarczej na świecie, a także nasileniu się przepływów migracyjnych wynikających z konieczności („uchodźcy uciekający przed głodem”);
23. wzywa kraje rozwijające się do świadczenia podstawowych usług publicznych oraz do zapewnienia dostępu do ziemi oraz do finansowania drobnym rolnikom, celem wspierania bezpieczeństwa żywnościowego i zwalczania ubóstwa, co pomogłoby ograniczyć koncentrację dużych gospodarstw rolnych i intensywnej eksploatacji zasobów w celach spekulacyjnych, pociągających za sobą szkody dla ekosystemów, wzywa ponadto Komisję do wspierania niniejszych polityk;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

24. wzywa Komisję do oceny wpływu przepaści cyfrowej między krajami bogatymi a biednymi i zwrócenia szczególnej uwagi na ryzyko dyskryminacji wynikające ze stosowania technologii informatycznych, które spychają na margines tych, którzy ze względów społecznych, ekonomicznych czy politycznych nie mają dostępu do nowych produktów będących narzędziem nowej rewolucji informatycznej;
25. apeluje o jasne pełnomocnictwa w celu oceny spójności polityki na rzecz rozwoju, o wyznaczenie jasnych i dokładnych celów operacyjnych oraz o szczegółowe procedury służące przeprowadzeniu tej operacji;
26. podkreśla kluczową konieczność podejścia do spójności polityki na rzecz rozwoju jako do długofalowego przedsięwzięcia, tak aby zapewnić trwałe wsparcie dla spójności polityki na rzecz rozwoju; podkreśla znaczenie dokonanej w odpowiednim momencie oceny strategii politycznych, co pozwoli uniknąć negatywnego wpływu na kraje rozwijające się; w tym celu wzywa do weryfikacji wpływu działalności europejskich i pozaeuropejskich podmiotów prywatnych, a w szczególności przedsiębiorstw wielonarodowych;
27. wzywa do przeprowadzenia analizy porównawczej podejścia, metod oraz rezultatów polityki współpracy oraz polityki wspierania rozwoju skierowanych do krajów pozaeuropejskich oraz odpowiednich szczebli współpracy międzynarodowej, ze szczególnym uwzględnieniem działań Chin w Afryce;
28. podkreśla, że decyzja Rady o wyborze pięciu obszernych dziedzin w celu wprowadzenia spójności polityki na rzecz rozwoju w 2009 r. nie może zastąpić monitorowania 12 tradycyjnych obszarów polityki: handlu, środowiska, zmian klimatu, bezpieczeństwa, rolnictwa, dwustronnych umów w sprawie połowów, polityki społecznej (zatrudnienia), migracji, badań/innowacji, technologii informatycznych, transportu i energii; wzywa ponadto Komisję do wskazywania braku spójności ilekroć polityki europejskie wpływają negatywnie na rozwój i do znajdowania rozwiązań; wzywa Komisję do stworzenia mechanizmów pozwalających na włączenie nowych obszarów polityki, które nie pasują do istniejących 12, jak na przykład działania dotyczące surowców;
29. przypomina swoje nadrzędne zobowiązania międzynarodowe dotyczące osiągnięcia celu 0,7 % ODA/DNB w 2015 r., które muszą być przeznaczone wyłącznie na likwidację ubóstwa; wyraża zaniepokojenie, że koncepcja rozszerzenia oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA-plus) może osłabić udział oficjalnej pomocy rozwojowej w zwalczaniu ubóstwa; jest zaniepokojony, że środki finansowe w ramach koncepcji ODA-plus nie posiadają zobowiązania prawnego w zakresie zwalczania ubóstwa i wkładu w osiągnięcie milenijnych celów rozwoju;
30. z zaniepokojeniem zauważa, że nie poświęca się uwagi odpływowi kapitału z krajów rozwijających się do UE spowodowanemu niespójną polityką w ramach koncepcji rozszerzenia oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA-plus), ani nie uwzględnia się szkód wyrządzanych krajom rozwijającym się wskutek nieuczciwej konkurencji podatkowej i nielegalnego przepływu kapitału;
31. jest zaniepokojony tym, że koncepcja rozszerzenia oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA-plus) skupia się jedynie na przepływach finansowych z UE na Południe i nie obejmuje przepływów z krajów Południa do UE, co daje mylący obraz kierunku przepływów finansowych;
32. zwraca się do Komisji o dalsze sprecyzowanie podejścia obejmującego całą Unię i jego wpływu na politykę UE na rzecz rozwoju; wyraża zaniepokojenie, że takie podejście może zostać włączone do kolejnej perspektywy finansowej;
33. wzywa europejskich członków Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD do odrzucenia wszelkich prób poszerzenia definicji oficjalnej pomocy rozwojowej, w tym strategii „Cała Unia” i „ODA plus” zaproponowanych niedawno przez Komisję Europejską, jak również pozycji niezwiązanych z pomocą, np. przepływów finansowych, wydatków na cele wojskowe, anulowania długów, przede wszystkim długów związanych z eksportem, środków wydanych w Europie w ramach działań na rzecz studentów i uchodźców;
34. uznaje, że wypełnienie zobowiązań dotyczących oficjalnej pomocy rozwojowej jest koniecznością, ale nie jest wystarczające do zaspokojenia pilnych potrzeb rozwojowych oraz ponownie wzywa Komisję do pilnego określenia dodatkowych, innowacyjnych źródeł finansowania rozwoju, oraz do przedstawienia propozycji wprowadzenia podatku od międzynarodowych transakcji finansowych, który byłby dodatkowym źródłem pomocnym w przewyżczeniu najpoważniejszych skutków kryzysu i utrzymaniu kierunku działań pozwalających na osiągnięcie milenijnych celów rozwoju;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

35. stanowczo przypomina Komisji i państwom członkowskim, że oficjalna pomoc rozwojowa musi pozostać trzonem europejskiej polityki współpracy na rzecz rozwoju mającej na celu likwidowanie ubóstwa; dlatego też podkreśla, że jeśli innowacyjne źródła finansowania rozwoju mają być powszechnie promowane, muszą mieć charakter dodatkowy, muszą być wykorzystywane w działaniach na rzecz ubogich i nie mogą w żadnym przypadku zastępować oficjalnej pomocy rozwojowej;

36. obawia się, że w większości krajów rozwijających się większość milenijnych celów rozwoju (MCR) nie zostanie osiągnięta do 2015 r.; dlatego wzywa państwa członkowskie do realizowania ich wspólnego celu i zmierzania w kierunku stworzenia wiążących przepisów oraz opracowania rocznych harmonogramów, które pozwolą im dotrzymać złożonych obietnic; w związku z powyższym, przyjmuje z zadowoleniem „Projekt ustawy o rozwoju międzynarodowym” przedstawiony przez rząd Wielkiej Brytanii w styczniu 2010 r.;

37. przypomina, że zgodnie z ramami instytucjonalnymi UE, proponuje mianowanie stałego sprawozdawcy odpowiedzialnego za spójność polityki na rzecz rozwoju, z upoważnieniem do prowadzenia działań następczych i informowania komisji DEVE o niespójnościach w polityce UE;

38. wzywa Komisję do stosowania systematycznych, jasnych wartości odniesienia i regularnie aktualizowanych wskaźników w celu oceny spójności polityki na rzecz rozwoju, na przykład wskaźników zrównoważonego rozwoju, jak również zwiększania przejrzystości wobec Parlamentu Europejskiego, państw otrzymujących pomoc i społeczeństwa obywatelskiego;

39. wzywa kraje rozwijające się do określenia indywidualnych wskaźników spójności polityki na rzecz rozwoju, zgodnych z ogólnymi wskaźnikami UE, celem oceny realnych potrzeb i osiągnięć w zakresie rozwoju;

40. jest zdania, że jeżeli działania i środki podejmowane w ramach polityki UE na rzecz rozwoju nie respektują zasad i celów określonych w art. 208 Traktatu z Lizbony i działań zewnętrznych Unii, o których mowa w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej, to naruszają one zobowiązanie i mogą być przedmiotem skargi wniesionej do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na podstawie art. 263 i 265 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

41. podkreśla znaczenie spójności między polityką handlową i polityką rozwoju dla lepszego rozwoju i konkretnej realizacji i w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie UE na temat spójności polityki na rzecz rozwoju za rok 2009 (COM(2009)0461);

42. ponownie podkreśla potrzebę zachowania spójności między polityką handlową i innymi jej rodzajami (środowiskową i społeczną), w szczególności w odniesieniu do umów handlowych zawierających zachęty do produkcji biopaliw w krajach rozwijających się;

43. ponownie podkreśla znaczenie spójności między polityką handlową i polityką rozwoju oraz podkreśla, że realizacja rozdziałów poświęconych zrównoważonemu rozwojowi w umowach handlowych powinna być dla Komisji Europejskiej okazją do wspierania dobrych rządów i realizowania podstawowych wartości europejskich;

44. jest zdania, że niedawna decyzja UE o przywróceniu subsydiów wywozowych dla mleka w proszku i innych produktów mlecznych, które głównie dotują agrobiznes w Europie kosztem ubogich rolników z krajów rozwijających się, stanowi rażące naruszenie podstawowych zasad spójności polityki na rzecz rozwoju, oraz wzywa Radę i Komisję, żeby natychmiast odwołały tę decyzję;

45. wzywa do zaprzestania wypłacania subsydiów wywozowych; w związku z tym wskazuje na złożone w 2001 r. w Ad-Dausze przez wszystkich członków WTO zobowiązania do zakończenia rundy negocjacji dotyczących rozwoju, mające na celu przywrócenie równowagi w systemach handlowych, umieszczenie handlu w służbie rozwoju, oraz pomoc w likwidacji ubóstwa i osiągnięciu milenijnych celów rozwoju;

46. celem zapewnienia, że DG ds. Handlu ma spójny mandat na potrzeby negocjacji handlowych, wzywa Komisję do należytego uwzględniania warunków wstępnych, jakie Parlament zgłasza w odniesieniu do udzielenia zgody na zawarcie umów handlowych;



Wtorek, 18 maja 2010 r.

47. wzywa Komisję do podjęcia wszelkich możliwych środków, aby w czasie gdy obowiązywanie protokołu w sprawie cukru dobiega końca, a reforma systemu cukrowego UE zastępuje go, zapewnić zainteresowanym partnerom ochronę przed chwilowymi wstrząsami na rynkach;
48. proponuje dalszy rozwój istniejących instrumentów UE w celu obniżenia taryf celnych, takich jak systemy GSP-/GSP+ i rozdziały umów o wolnym handlu i umów o partnerstwie gospodarczym, oraz dalszą integrację uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym standardów w zakresie praw pracowniczych i ochrony środowiska z tymi instrumentami;
49. wzywa ponownie Komisję do pełnego wykorzystania mechanizmów GSP i GSP+ do tworzenia kompetencji instytucjonalnych w krajach rozwijających się w celu zwiększenia ich wewnętrznej spójności w opracowywaniu strategii na rzecz rozwoju;
50. podkreśla, że systematyczne zasięganie opinii organizacji pracowników i związków zawodowych w sprawie stosowania socjalnych i środowiskowych standardów w krajach spoza UE, w szczególności przed zawarciem umów o partnerstwie gospodarczym (EPA) czy przyznaniem systemu ogólnych preferencji taryfowych GSP+, może zapewnić lepszą spójność w polityce handlowej, przynosząc korzyści w dziedzinie zrównoważonego rozwoju w krajach rozwijających się;
51. dostrzega, że według sprawozdania Komisji z monitorowania pomocy na rzecz wymiany handlowej z 2009 r. (COM(2009)0160 wersja ostateczna, s. 30) zobowiązania UE w tej dziedzinie dla państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) spadły z 2 975 mln euro w 2005 r. do 2 097 mln euro w 2007 r., że udział przypadający na państwa AKP w całkowitej pomocy UE na rzecz wymiany handlowej spadł z 50 % do 36 % w tym samym okresie oraz że nie jest to zgodne z uprzednio poczynionymi obietnicami priorytetowego traktowania walki z ubóstwem i rozwoju;
52. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wszelkie inicjatywy podejmowane w dziedzinie handlu z krajami rozwijającymi się na szczeblu UE i WTO, w szczególności inicjatywę „Wszystko oprócz broni”, system ogólnych preferencji taryfowych GSP i GSP+, okresy asymetrii i okresy przejściowe przewidywane we wszystkich obowiązujących EPA oraz program roboczy „Pomoc na rzecz wymiany handlowej” na lata 2010–2011, a także wzywa do dokonania przeglądu tego ostatniego, żeby nadać mu charakter bardziej wspierający trwałe rozwój;
53. uznaje istotne znaczenie, jakie może odgrywać unijny system GSP+ w zachęcaniu do dobrych rządów i trwałego rozwoju w krajach rozwijających się, oraz zachęca Komisję do dopilnowania skuteczności tego instrumentu oraz należytego stosowania na miejscu konwencji MOP i ONZ;
54. powtarza, że UE powinna wspierać te kraje rozwijające się, które korzystają z „instrumentów elastyczności” przewidzianych w porozumieniu TRIPS, aby stworzyć dostęp do leków po przystępnych cenach w ramach krajowych programów ochrony zdrowia publicznego;
55. z zadowoleniem przyjmuje klauzulę ochronną dotyczącą bezpieczeństwa żywnościowego, jaką zamieszcza się w umowach o partnerstwie gospodarczym, oraz zachęca Komisję, żeby zapewniła jej skuteczne stosowanie;
56. ubolewa nad postanowieniami TRIPS+, które zostały włączone do umowy o partnerstwie gospodarczym CARIFORUM-WE oraz do umów negocjowanych z krajami Wspólnoty Andyjskiej i Ameryki Środkowej, ponieważ postanowienia te stwarzają bariery utrudniające dostęp do podstawowych leków;
57. wzywa Komisję do porzucenia jej aktualnego stanowiska w sprawie TRIPS-plus w negocjacjach umów o partnerstwie gospodarczym dotyczących lekarstw i produktów farmaceutycznych, aby umożliwić krajom rozwijającym się oferowanie lekarstw po przystępnej cenie w ramach krajowych programów opieki zdrowotnej;
58. wskazuje, że wszelkie środki w ramach negocjacji ACTA, służące wzmocnieniu uprawnień do dokonywania inspekcji i konfiskaty towarów na granicach nie powinny szkodzić ogólnemu dostępowi do legalnych i bezpiecznych leków w przystępnych cenach;
59. jest zaniepokojony niedawnymi przypadkami konfiskaty przewożonych leków generycznych przez służby celne państw członkowskich UE w europejskich portach i na europejskich lotniskach oraz podkreśla, że takie zachowanie podważa postanowienia deklaracji WTO w sprawie dostępu do leków; zwraca się do właściwych państw członkowskich UE o natychmiastowe zaprzestanie tych praktyk wzywa Komisję do zapewnienia Parlamentu Europejskiego, że obecnie prowadzone negocjacje ACTA nie uniemożliwiają krajom rozwijającym się dostępu do leków;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

60. uważa, że wyzwaniom stawianym przez zmiany klimatu należy sprostać poprzez reformy strukturalne i wzywa do systematycznej oceny ryzyka wszystkich aspektów planowania polityki i podejmowania decyzji związanych ze zmianą klimatu, włączając w to handel, rolnictwo oraz bezpieczeństwo żywnościowe; wzywa do wykorzystania wyników tej oceny do opracowania jasnych i spójnych dokumentów strategicznych dla krajów i regionów, a także we wszystkich programach i projektach na rzecz rozwoju;
61. z zadowoleniem przyjmuje niedawne komentarze Komisji, że ponownie dokona przeglądu rozporządzenia (WE) 1383/2003, które wywołało niezamierzone skutki dla tranzytu przez terytorium UE leków generycznych, których miejscem przeznaczenia były kraje rozwijające się;
62. sądzi, że inicjatywy w rodzaju zbioru patentów UNITAID dla leków na HIV/AIDS mogą przyczynić się do osiągnięcia spójności w polityce UE w dziedzinie zdrowia i własności intelektualnej;
63. z zadowoleniem przyjmuje poparcie, jakiego Komisja udziela dla wniosków mających pomóc ludności autochtonicznej wykorzystywać jej tradycyjną wiedzę i zasoby genetyczne;
64. z zadowoleniem przyjmuje komentarze Komisji, że UE mogłaby wspólnie z krajami reprezentującymi ten sam pogląd obniżyć taryfy nakładane na towary przyjazne dla środowiska naturalnego, w razie gdyby w ramach WTO nie wypracowano porozumienia;
65. popiera Komisję w ułatwianiu transferu technologii do krajów rozwijających się, w szczególności technologii niskoemisyjnych i odpornych na zmiany klimatu, które są zasadnicze dla dostosowania się do zmian klimatycznych;
66. uznaje gospodarcze znaczenie, jakie dla krajów rozwijających się mają przekazy pieniężne od emigrantów, jednak podkreśla, że w procesie stosowania dwustronnych umów handlowych należy rozwiązać kwestię „drenażu mózgow”, w szczególności w sektorze opieki zdrowotnej;
67. podkreśla pracę, jaką wykonało wiele organizacji społeczeństwa obywatelskiego w sprawie uchylania się od płacenia podatków przez pochodzące z UE koncerny międzynarodowe w krajach rozwijających się i zwraca się do Komisji, żeby w przyszłych negocjacjach uwzględniała zalecenia tych organizacji;
68. z zadowoleniem przyjmuje mechanizmy służące zwiększeniu spójności polityki na rzecz rozwoju w ramach Komisji, takie jak system konsultacji między różnymi służbami, procedura oceny skutków, ocena oddziaływania na zrównoważony rozwój i międzysłużbowa grupa ds. wspierania jakości, a w stosownych przypadkach strategiczna ocena oddziaływania na środowisko; zwraca się jednak z pytaniem, jakich kryteriów użyła Dyrekcja Generalna ds. Rozwoju, podejmując decyzję o unieważnieniu niespójnych inicjatyw politycznych, i zwraca się z prośbą o większą przejrzystość, jeśli chodzi o wyniki konsultacji między służbami; wzywa do udostępnienia Parlamentowi Europejskiemu informacji zebranych w ocenach wpływu w bardziej zrozumiałej formie oraz do większego zaangażowania w te mechanizmy Parlamentu Europejskiego, parlamentów państw członkowskich i parlamentów krajów rozwijających się;
69. domaga się, by strategia pomocy UE na rzecz handlu przynosiła korzyści wszystkim krajom rozwijającym się, a nie tylko tym, które zgadzają się na większą liberalizację swoich rynków; podczas negocjacji handlowych, w szczególności w kontekście umów o partnerstwie gospodarczym, wzywa Komisję, by nie narzucała wbrew woli krajów rozwijających się kwestii negocjacji nad „kwestiami singapurskimi” i usługami finansowymi oraz aby nie zawierała tego rodzaju umów, zanim kraje te nie ustanowią wcześniej odpowiednich krajowych przepisów i systemów nadzoru;
70. wzywa Komisję do systematycznego włączania prawnie wiążących norm społecznych i środowiskowych do umów handlowych negocjowanych przez Unię Europejską, tak aby można było promować handel sprzyjający rozwojowi;
71. zwraca się do Komisji o wcześniejsze rozpoczynanie ocen skutków, tj. zanim proces opracowywania inicjatywy politycznej będzie już bardzo zaawansowany, o opieranie ich na istniejących lub specjalnie przeprowadzonych, popartych dowodami badaniach i o systematyczne poruszanie w nich aspektów społecznych, środowiskowych i związanych z prawami człowieka, jako że potencjalna analiza jest najbardziej użyteczna i praktyczna, biorąc pod uwagę brak danych i złożoność spójności polityki na rzecz rozwoju; zwraca się do Komisji o włączenie wyników ocen skutków do regionalnych i krajowych dokumentów strategicznych instrumentu współpracy na rzecz rozwoju (DCI) wraz z propozycjami działań następczych;

Wtorek, 18 maja 2010 r.

72. wyraża zaniepokojenie tym, że z 82 ocen skutków przeprowadzonych przez Komisję w 2009 r. tylko jedna była poświęcona kwestii rozwoju; podkreśla potrzebę systematycznego podejścia do oceny spójności polityki na rzecz rozwoju; dlatego wzywa Komisję do nadania działalności zajmującemu się badaniami perspektywicznymi i spójnością polityki w dyrekcji generalnej DEV głównej roli w dbaniu o częstsze uwzględnianie spójności polityki na rzecz rozwoju;
73. wzywa Komisję do zaangażowania Parlamentu Europejskiego w proces przygotowywania przez Komisję sprawozdania w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju, np. przy przygotowywaniu kwestionariusza, lepszym planowaniu i uwzględniając sprawozdania z inicjatywy własnej Parlamentu;
74. zwraca się do Komisji o włączenie delegatur UE w prace nad spójnością polityki na rzecz rozwoju poprzez wyznaczenie punktów kontaktowych ds. spójności polityki na rzecz rozwoju w każdej delegaturze w celu kontrolowania wpływu polityki UE na dany kraj partnerski; zwraca się o włączenie spójności polityki na rzecz rozwoju do szkoleń personelu; wzywa Komisję do corocznego publikowania wyników konsultacji terenowych przeprowadzanych przez delegacje UE; w związku z tym wzywa Komisję do zagwarantowania, by delegacje UE miały wystarczające możliwości konsultacji w szerokim zakresie z lokalnymi rządami i parlamentami w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju oraz do zagwarantowania czynnego w niej udziału podmiotom niepaństwowym i społeczeństwu obywatelskiemu;
75. proponuje wprowadzenie szkoleń dla pracowników Komisji Europejskiej i członków delegacji Rady Europejskiej pracujących w dziedzinie spójności polityki na rzecz rozwoju, celem zwiększenia ich świadomości celów tej polityki;
76. wzywa Komisję do powierzenia komisarzowi ds. rozwoju wyłącznej odpowiedzialności za przydziały krajowe, krajowe, regionalne i tematyczne dokumenty strategiczne, krajowe i wieloletnie programy indykacyjne, roczne programy działań oraz realizację polityki pomocowej we wszystkich krajach rozwijających się w ścisłej współpracy z wysokim przedstawicielem i komisarzem ds. pomocy humanitarnej w celu uniknięcia niespójnego podejścia w Kolegium i Radzie;
77. wzywa państwa członkowskie i ich parlamenty krajowe do promowania spójności polityki na rzecz rozwoju poprzez szczegółowy program roboczy z wiążącymi harmonogramami, w celu poprawy europejskiego programu prac w dziedzinie spójności polityki na rzecz rozwoju oraz do udzielania wsparcia i jednoczesnego zapewnienia, że przedmiotowy plan nie będzie pozostawał w sprzeczności ze strategiami na rzecz rozwoju krajów partnerskich;
78. sugeruje włączenie spójności polityki na rzecz rozwoju do przeglądu śródkresowego Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju, zwłaszcza w odpowiednich programach tematycznych;
79. proponuje włączenie szczegółowych zobowiązań na rzecz spójności polityki na rzecz rozwoju do programu prac każdej prezydencji;
80. sugeruje, aby Rada poprawiła działanie istniejących struktur w celu zwiększenia spójności polityki na rzecz rozwoju, na przykład organizując więcej wspólnych spotkań grup roboczych i podając do wiadomości publicznej program prac;
81. proponuje przygotowanie dwuletniego sprawozdania Parlamentu Europejskiego w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju; proponuje wszystkim komisjom przygotowanie sprawozdań zajmujących się problematyką polityki na rzecz rozwoju w obszarze kompetencji danej komisji;
82. podkreśla znaczenie współpracy między komisjami w Parlamencie Europejskim; w związku z tym proponuje, aby w przypadku omawiania problematycznej kwestii dotyczącej spójności polityki na rzecz rozwoju przez jedną komisję, angażować również w znacznym stopniu inne właściwe komisje, a kiedy komisja organizuje przesłuchanie eksperta w problematycznej kwestii dotyczącej spójności polityki na rzecz rozwoju, włączać pozostałe właściwe komisje do organizacji przesłuchania;
83. domaga się instytucjonalnego wyjaśnienia dotyczącego komunikatu Komisji w sprawie spójności (COM(2009)0458) dotyczącego wzmocnionego partnerstwa i dialogu z krajami rozwijającymi się w dziedzinie spójności polityki na rzecz rozwoju; zwraca się z pytaniem, czy wzmocnione partnerstwo zawiera w sobie również mechanizm doradztwa dla krajów rozwijających się w sprawie tego, co one same mogą zrobić w celu promowania spójności polityki na rzecz rozwoju, oraz plan tworzenia możliwości oceny spójności polityki na rzecz rozwoju na szczeblu krajowym;
84. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.